

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku A. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w S.
o prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 kwietnia 2005 r.,
na skutek kasacji organu rentowego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w .
z dnia 8 grudnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w L. wyrokiem z dnia 8 grudnia 2004 r. (III AUa 1485/03), w wyniku apelacji wnioskodawcy – A. C. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 października 2003 r. (IV U .../01) i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w S. na rzecz wnioskodawcy kwotę 12.474 zł tytułem jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 8 grudnia 2004 r. pełnomocnik strony pozwanej – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w S. zarzucił naruszenie: po pierwsze – art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) „i uznanie, że

w sprawie niniejszej nie ma podstaw do przypisania wnioskodawcy naruszenia przepisów prawa o ruchu drogowym”; po drugie – art. 286 k.p.c. „poprzez zaniechanie wywołania dodatkowych opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego (...)”; po trzecie – art. 328 § 2 k.p.c. „poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd Apelacyjny odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wersji i opinii biegłego (...)”; po czwarte – art. 233 k.p.c. „poprzez przekroczenie zasady swobody oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w sprawie.” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w L. do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania wedle norm przepisanych, ewentualnie o orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie odwołania wnioskodawcy oraz zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania za wszystkie instancje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności

faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odrzuceniem. Tymczasem w kasacji w niniejszej sprawie ani w jej *petitum*, ani też w jej uzasadnieniu w ogóle nie zostały przedstawione tak określone okoliczności, które miałyby uzasadniać jej rozpoznanie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c. orzekł jak w sentencji..

Teza:

Nie przedstawienie w kasacji „okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), a więc nie wskazanie w niej na występujące w sprawie okoliczności, o których mowa jest w art. 393 § 1 pkt. 1 lub pkt. 2 k.p.c. (*a contrario*) względnie w art. 393 § 2 k.p.c., przesądza o odrzuceniu kasacji (art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c.).